

พลิกรัก

บทที่ 11

กว่าทุกคนจะเข้านอนก็ดึกจัด แต่ว่าเมื่อตื่นขึ้นในตอนเช้า นินนาทก็พบว่าธึระออกจากที่พักไปแล้ว

“ไม่รู้ว่ายายน้อยกับนุดาหายไปไหน ตื่นตั้งแต่เช้าสะกิดกันเข้าห้องน้ำแล้วหายตัวไปเลย” คุณศรธาญบ่นแต่สีหน้าแจ่มใส เธอเตรียมข้าวต้มไว้ให้ คนที่ตื่นจะได้รับประทาน

ชายหนุ่มรายงานว่า “ธึระก็หายไปด้วยครับ”

“คงจะไปด้วยกันแหละคะ สามคนนี่ขาดกันไม่ได้ไปไหนต้องไปด้วยกัน” เธอว่า “พวกเขาสนิทสนมกันตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัย ชอบมาดูหนังสือที่บ้าน น้อยพูดว่าตาทิชอบนุชแต่ว่านุชก็ไม่ยอมรับ บอกว่าไม่ถูกสเป็ค”

“ดูธึระเป็นคนเรียบร้อยดีนะอะ”

“คะ เรียบร้อย ไม่น่าเข้ากับแม่น้อยได้เลย ชานันต์แต่ชนเป็นเด็ก”

ดวงตาชายหนุ่มอ่อนแสงทอประกายระยับเมื่อนึกถึงคนที่กำลังถูกพุดถึง

“คุณนินนาทคะ ถ้ายายน้อยทำอะไรที่ไม่สมควรละก็ อย่าถือสา แกลยนะคะ แกเป็นเด็กกว่าอายุ เต็มยี่สิบแล้วยังคิดเหมือนเด็กๆ ฉันทัดเองที่เลี้ยงแกอย่างลูกคนเล็กแกลยไม่ยอมโต”

“แต่ก็เป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบและมีน้ำใจ ผมไม่เคยถือสาเขาหรอกครับ”

คุณศรธาญยิ้มอ่อนหวาน “ขอบคุณคะ ฉันรู้ว่าแกออกจะพาลเกรกับคุณนินนาท อาจจะเป็นเพราะว่าฉันกำลังจะแต่งงานกับคุณพ่อคุณทั้งๆ ที่แกตั้งความหวังตลอดมาว่าจะเป็อาจารย์ไววิทย์”

เขาคิดจะบอกคุณศรธาญถึงความเข้าใจที่ผิดของลูกสาวทั้งสองของเธอแต่แล้วก็กลับนิ่งเสีย ตอนนี้มีคนอยู่ด้วยมากเกินไป คงจะวุ่นวายถ้าคุณศรธาญรู้และพยายามแก้ความเข้าใจของลูกสาว แล้วอีกอย่างหนึ่ง เขายังอยากจะสนุกกับความเข้าใจผิดของเด็กสาวทั้งสอง

อยากรู้ว่าแม่จอมวุ่นยังมีฤทธิ์เดชขูบายอะไรอีก

ใบหน้าใสๆ เป็นสีแดงจัดเมื่อตากแดดกลับมาในเวลาสาย คนที่เฝ้าบ้านกำลังเพลิดเพลินจับวงเล่นไพ่ ศรีวรงค์ตักข้าวต้มแล้วเดินมาหนึ่งทวนข้างๆ ไววิทย์

“จารย์ทานข้าวแล้วหรือยังคะ”

เสียงถามสนิทสนม นินนาทเหลือบตามอง เธอทำเหมือนไม่สนใจเขาสักนิด

“ทานแล้ว” คนตอบเหลือบตามองก่อนจะหันกลับมามองไฟในมือ กังวานเสียงผูกพันไม่แพ้กัน “ไปชนที่ไหนมา”

“แฮม...” เธอย่นจมูก “จารย์ถามน้อยอย่างถามสาวๆ บ้างไม่ได้หรือคะ น้อยไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ”

“อ้าว เหนอ ไม่บอกไม่รู้ะนี่”

นุดาพุดว่า “พวกเราไปเดินเล่นกันคะอาจารย์ ที่นี้สวยจิงเลย เสียดายจิงที่พรุ่งนี้ก็ต้องกลับแล้ว”

“น้อยอยากอยู่ต่อ” เธอหันไปถามมารดา “ได้ไหมคะแม่ แม่กลับไปก่อน”

“เอ...” คุณศรธาญล้งเล

“นะคะ แม่ โธ่ ตั้งแต่สอบเสร็จน้อยเพิ่งได้มาเที่ยวครั้งนี้เป็นครั้งแรกเอง ทีพี่นุชไปมาตั้งหลายครั้งแล้ว” เธอรับเร้า

“อยู่กันเองตามลำพังเด็กๆ ไม่ได้หรอกจ้ะ แต่ถ้าอาจารย์อยู่ด้วยละก็โอเค”

“จารย์คะ...” เสียงเรียกกระตือรือร้น ไววิทย์เบือนหน้าหนีอย่างตัดใจ

“เสียใจหนูน้อย ผมมีงานต้องทำ”

“โห...คิดแล้วเซียว แม่รู้อยู่แล้วใช่ไหมคะว่าจารย์ต้องพุดแบบนี้” เธอต่อว่า “ความจริงพวกเราไม่ใช่เด็กๆ สักหน่อย แม่พุดเองว่าตอนที่แม่อายุเท่านี้ แม่มีลูกสองคนแล้ว”

“ตอนแม่อายุเท่าเธอ แม่ไม่ได้โอ้เดียวตเหมือนเธอนี้” นุชนรงค์ว่า

“ก็คนเราทำบุญไว้ผิดกัน” น้องสาวลอยหน้าเถียง “แม่นะ มีกรรม เห็นได้ชัดตั้งแต่มีพี่นุชออกมาเลย”

“ยัยน้อยนี่” พี่สาวไม่เอ็ดเปลา งอนิ้วหยิกหมับเข้าที่ต้นแขน อีกฝ่ายสะดุ้งร้องอ๊วย พลิกหลบแล้วเบ้หน้าคำบ๊อย

“ชอบที่นี้หรือน้อย วันหลังผมพามาอีกก็ได้ โอกาสยังมีอีกมาก หรือว่าจะเปลี่ยนที่เที่ยวบ้างก็ได้ ยิ่งไงๆ อีกหน่อยก็จะต้องเป็น ครอบครัวเดียวกันอยู่แล้ว ” นินนาทพูดยิ้มๆ ทำประกายตาอ้วนเข้า เด็กสาวค้อนขวิด
ไม่มีทาง.....

รถคันใหญ่พาคณะออกเที่ยวชมธรรมชาติเมื่อสาย เล่นเรื่อยหยุดพักตรงนั้นบ้างตรงนี้บ้าง ‘เด็กๆ’ ร้องให้แหวะที่นั่นที่นี้แล้วถ่ายรูปไม่หยุด ตรงนั้นก็สวย ตรงนี้ก็สวย

“เมื่อไหร่จะไปดูน้ำตกกันล่ะคะ”

เสียงทักถามแจ้วๆ นินนาทหันมาถามว่า “อยากดูน้ำตกสวยก็ต้องเดินไกลหน่อยนะ ไหวไหม”

“มาถึงนี้แล้วไม่ได้ไปน้ำตกก็เสียเที่ยวแะซีคะ จริงมั๊ยดา”

“ฮือ...”

“นะ ธีระ แม่ล่ะคะ อยากไปไหม”

“ยิ่งไงก็ได้จะ”

“งั้นตกลงซะ ไปดูน้ำตกกัน”

บริเวณที่ถูกจัดเป็นที่จอดรถเต็มไปด้วยร้านอาหารและผู้คน พอเสร็จจากอาหารกลางวัน ทุกคนก็เดินเอื่อยๆ ตามกลุ่มนักท่องเที่ยวไปตามทางซึ่งนำไปสู่น้ำตกในระดับต่างๆ ทางเดินเล็กๆ อยู่ในระหว่างต้นไม้และลำธาร บางตอนก็ร่มครึ้ม บางตอนก็ร้อนจ้า

ศรียรงค์เกาะแขนนุดาและธีระ ดึงเพื่อนให้เดินช้าๆ กระซิบให้ดูชายหญิงสองคู่ที่เดินอยู่ห่างออกไป

คู่หนึ่งคือแม่กับอาจารย์ และอีกคู่หนึ่งคือนุชนรงค์และนินนาท “ความจริงก็สมกันดีนี่” เธอคิกคัก

“นั่นซี”

“แล้วซีเสียใจหรือเปล่า”

สีหน้าเพื่อนทั้งสองเปลี่ยนไป หากพอธีระพูดว่า “ไม่เลย ผมจะเสียใจทำไม” สีหน้านุดา ก็แจ่มใสขึ้น

นุดาชอบธีระ เป็นความรู้สึกพิเศษที่ก่อตัวจากการสนิทสนมคลุกคลีกันมานาน ธีระสุขภาพมีน้ำใจและนุดา ก็อ่อนไหวพอจะรู้สึกผิดแปลกมากขึ้นทุกที ในขณะที่ ศรียรงค์ ไม่ได้มีความอ่อนไหวในแบบเดียวกันต่อเพื่อนชายคนนี้

แม่กับอาจารย์ พูดคุยกันอย่างผู้ใหญ่ นุชนรงค์และนินนาท ก็ดูจะสนอกสนใจกันดี ได้ยินเสียงหัวเราะใสๆ ของพี่สาวและเสียงทุ้มๆ หัวๆ ประสานดังแว่ว ศรียรงค์ไม่รู้ว่าชายหนุ่มแอบมองเธอบ่อยๆ

มองที่ไรก็เห็นเธอเอาแต่เล่นกับเพื่อนๆ แต่หากบังเอิญตาพบตา เธอก็จะค้อนขวิด

กว่าจะมาถึงน้ำตกชั้นแรก คุณสคราญก็เหงื่อตก

“โอ๊ย ไหว” เธอพูดพลางหัวเราะ ถอดหมวกปีกกว้างออก โบกพัด “แม่เพิ่งรู้ว่าแม่แก่กว่าที่คิด เดินแค่นี้ก็เหนื่อยแล้ว”

“โธ่ แม่คะ นี่เพิ่งจะถึงน้ำตกชั้นแรก ยังมีอีกตั้งสิบเอ็ดชั้น”

“สิบเอ็ดชั้น! โอ๊ย น้อยไปกับเพื่อนๆ เถอะจ๊ะ แม่ไม่ไปด้วยหรอก ขอกลับไปรอที่บ้านดีกว่า”

“งั้นแม่ก็ไม่สนุกละซี” เธอนึกเป็นห่วง

“สนุกซีจ๊ะ แต่ว่าขอสนุกตามประสาคนแก่ แม่ไม่พิสมัยการปีนป่ายขึ้นเขาลงห้วยเหมือนลูกๆ นี่”

“รีว่าไง... ดาละ”

เธอหันไปปรึกษาเพื่อนๆ ที่สุดท้ายได้ข้อสรุปหันมาพูดว่า “พวกหนูขอไปกันต่อนะคะ ถ้าวอไม่ไหวก็กลับไปก่อน หนูจะหารถกลับไปพักกันเอง”

“ตามใจเถอะจ๊ะ”

“จารย์ยังสู้ไซ้ใหม่คะ มาคะมา... ดูซิว่ายังหนุ่มหรือว่าแก่แล้ว”

“ก็ยังไม่ได้นะ” อาจารย์หนุ่มใหญ่รับคำทำ

“พี่หนู... มาซิ เร็วๆ เข้า”

นุชนรงค์หันมองนินนาท “คุณนินนาทล่ะคะ”

“ผมจะอยู่เป็นเพื่อนคุณแม่”

คุณสคราญรีบพูดว่า “อ๊วย ไม่เป็นไรหรอกคะ คุณนินนาทไปกับน้องๆ เถอะ ฉันท้อยได้”

“งั้นคุณนินนาทไป จารย์อยู่เป็นเพื่อนแม่” ศรীরวางศรีสรูปหน้าตาเฉย

ไววิทย์มองงงๆ ลูกศิษย์สาวหลิวตาให้

หนุ่มใหญ่ลอบถอนใจ ขณะที่คุณศราราญมียิ้มสบตากับนินนาทอย่างรู้กัน เธอสายหน้าอ่อนใจ จะขัดจะเอ็ดลูกสาวก็เกรงใจอาจารย์ไววิทย์

นินนาทรู้อยู่เต็มอกว่าแม่ตัวยังมีเจตนาใจแอบแฝง เขายิ้มกับคุณศราราญและไววิทย์ “ถ้าอย่างนั้นคุณศราราญจะกลับบ้านหรือไปไหนๆ กันก่อนก็ได้ครับ สักบายสามโมงค่อยให้คนขับรถกลับมารับ แต่ถ้ามีอะไรเปลี่ยนแปลงก็โทรติดต่อก็แล้วกัน”

“ค่ะ”

กลุ่มหนุ่มสาวทั้งห้าเคลื่อนจากไป ได้ยินเสียงพูดคุยและเห็นเสื้อผ้าไหวๆ แล้วในที่สุดก็หายไปไหนท่ามกลางทิวไม้พร้อมๆ กับนักท่องเที่ยวอื่นๆ ไววิทย์มองตาม

“เด็ก ๆ ดูมีความสุขน่าอิจฉาจังนะครับ”

“ค่ะ มันเป็นวัยของเขา ไม่เด็กเกินไป แต่ก็ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ที่จะต้องกังวลกับหน้าที่ความรับผิดชอบจนหมดความสุข”

“ดูเหมือนน้อยจะไม่ยอมโตง่าย ๆ” เขาพูดยิ้มๆ

“ค่ะ น้อยผิดกับนุช ข้านั้นเป็นสาวเกินตัว แต่น้อยมีความรู้สึกนึกคิดเป็นเด็กมาแต่ไหนแต่ไร ฉันทเองไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะจะเป็นปัญหา แต่ว่าตอนนี้เริ่มจะหนักใจแล้วละค่ะ แก่ช่างไม่ประสีประสาอะไรเลย เอาแต่ซุกซนทั้งๆ ที่เรียนจบเป็นบัณฑิตแล้ว”

“รู้สึกว่าเขาจะอายุน้อยกว่าเพื่อนๆ ในชั้นเรียนเดียวกัน”

“แก่เข้าเรียนเร็วกว่ากำหนดค่ะ”

“หว่าดี แล้วก็ขยันด้วย”

“การทำงานในบ้านก็ช่วยทำไม่เคยต้องบอกเลยนะค่ะ แล้วก็ไม่ฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อ เสื้อผ้ามียังงี้ก็ใสอย่างนั้น บางทีเปื่อยจนจะขาดแม่กับพี่ต้องคอยหาให้ไม่อย่างนั้นดูไม่ได้” เธอพูดพลางหัวเราะ

“แก่เป็นเด็กที่น้ารักมากนะครับ” สีหน้าของคนพูดยิ้มนัยนัยความรู้สึก

คุณศราราญพูดยิ้มๆ “รู้สึกว่าแก่จะรักอาจารย์มาก ถ้าอาจารย์เองก็อยากจะมีลูกหลานแบบนี้ ดิฉันยินดียกให้ค่ะ”

ยินดียกให้เป็นลูกหลาน... ไววิทย์ขยับตัว

จริงๆ ด้วยซิ สำหรับเขา เจ้าหล่อนเหมาะจะเป็นเพียงลูกหลานเท่านั้น ทุกคนรู้สึกอย่างนั้นรวมทั้งเจ้าตัวเด็กสาวเองด้วย เธอไม่เคยเห็นเขาเป็นอื่นนอกจากญาติผู้ใหญ่ที่เธอเคารพรักและเชื่อถือสนิทใจ เขารู้สึกปั่นป่วน.....

ศรীরวางศรี พักพิงเปิดให้ดูตามองนินนาทและพี่สาว นุชนวางศรี ปีนป่ายไม่คล่อง มือขาวๆ เกาะติดอยู่กับชายหนุ่มขณะเดินลัดเลาะไปตามคันดิน โขดหิน และเมื่อพากันปีนสูงขึ้นไป

ทว่าก็มีสีหน้าเบิกบาน

“เนี่ยเธอว่าที่ลูกเลี้ยงกับพ่อเลี้ยง แฮ่ น้ากลุ่ม...!”

“ตัวก็ คิดมากไปได้”

“ก็จริงไหมละ รู้หรือยังว่าทำไมเราถึงทำใจให้ยอมรับอีตาคันนี้ไม่ได้ พี่นุชเป็นสาวแล้วนะ แล้วอีตาคันนี้ก็กะล่อนไม่เบา เขาไม่ใช่คนดีนักหรอก”

คนถูกพูดถึงหันมาพอดี ถามยิ้มๆ “เหน้อยกันแล้วหรืออะ”

“อะไรคะเหน้อย พวกเรายังไม่ทันได้เหงื่อเลย” เธอเก๊กหน้าพูด “เราเคยลุยกันสาหัสกว่านี้ตั้งแยะ ปีนเขาเป็นชั่วโมงๆ ทางขึ้นก็ลำบาก ทั้งสิ้นทั้งชัน อย่างนั้นสิคะ ถึงจะสนุก”

“รู้แล้วละว่าเก่ง” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ “แต่อย่าคิดว่าผมทำไม่ได้นะ พนันกันไหมว่าใครจะเหน้อยถอดใจก่อนกัน”

“อย่าดีกว่าค่ะ ประเดี๋ยวจะหาว่าน้อยเอาเปรียบ คุณนินนาทไม่เคยลำบาก เคยแต่นั้นๆ นอนๆ ในห้องแอร์ จะไปไหนก็มีรถยนต์คันเบ้อเริ่ม รถมขรรถเมล์ไม่เคยขึ้น”

“งั้นมาแข่งกันลุยขึ้นไปเรื่อยๆ ดีไหม ใครเหน้อยบอกเลิกก่อนเป็นฝ่ายแพ้”

“อะฮ้า...” เธอติดนิ้วเปาะ มองเสื่อยืดอย่างดีมีแบรนต์กางเกงหฐ รองเท้าหนังคู่ละเป็นหมื่นที่เขาสวมอย่างนึกประมาทอย่างนี้นะหรือจะมาสู้กับเธอ

“แล้วคนชนะจะได้อะไรละคะ”

“ได้ทุกอย่างที่ต้องการ”

“จริงนะ”

“จริงซี”

“งั้นพวกเรา...ไป...” เธอเรียกกำลังสนับสนุน ยึดแขนเพื่อนชายหญิงอย่างสมัครสมาน ทำท่าโค้งหลังไหลล้อเลียน

“เชิญท่านทั้งสองก่อนเจ้าคะ พวกเราจะตามหลัง เหนื่อยเมื่อไหร่ก็บอกได้ทุกเมื่อเลยนะ แต่พวกเราไม่มีวันยอมแพ้หรอก”

นินนาทหันไปดึงแขนนุชนรงค์ ร่างบางๆ เกาะแขนป็นป้ายตามไปโดยดี

ยิ่งสูงขึ้นไป ผู้คนก็ยิ่งบางตา นุชนรงค์นั้นสนุกสนานอยู่ในระยะแรกๆ แต่ยิ่งนานเธอก็ยิ่งเหนื่อยและเมื่อย ใบน้หน้าแดงจัด ร้อนจนเหงื่อซึมเปียกไปทั้งตัว

อีกสามคนที่ตามหลังไม่เลิก ยังพูดเล่นหัวร่อต่อกระซิกคิกคัก ส่งเสียงร้องเพลงสนุกสนาน จบเพลงนั้นก็ต่อเพลงนี้อย่างไม่ยอมเหน็ดเหนื่อย ร่างสูงหนาๆ ที่เดินอยู่ข้างหน้าหันมามองยิ้มๆ เห็นเด็กสาวทั้งสองมีสีหน้าแดงจัดแต่ยังกระฉับกระเฉงคึกคัก

“ร้องกับเขาบ้างซี” ชายหนุ่มๆ

นุชนรงค์ทำหน้าม่อ “นุชเหนื่อยแล้วคะ”

“อย่าเพิ่งเหนื่อยซี ประเดี๋ยวแพ้เขาอะ”

“แพ้กี้แพ้กี้คะ”

มืออ่อนๆ จุดให้เดินตาม นุชนรงค์จึงต้องแข็งใจเดินแกมป็นป้ายตามไปโดยดี

อีกครู่หนึ่งเธอก็ขอหนึ่งพัก ทำสีหน้าเหมือนกำลังเจ็บปวด

“พี่นุชเป็นอะไร” ศรีวรงค์เดินมาถาม

อีกฝ่ายนึ่วหน้าตอบว่า “เจ็บขา”

“เดินไหวไหม ขาแพลงหรือเปล่า” เธอถามอย่างเป็นห่วง

“เดินไม่ไหว”

เธอก็มหันง่ามตาสำรวจข้อเท้าของพี่สาว บีบคลำปลางถาม

“ตรงนี้หรือ ตรงนี้เจ็บไหม”

“เจ็บซี เจ็บไปหมดนั่นแหละ”

“ทำยังไงดี” สีหน้าทุกข์ร้อนหันไปปรึกษาเพื่อนๆ “ถ้าอย่างนั้นก็กลับกันเถอะนะ” เธอได้ข้อสรุป หันมาบอกพี่สาวว่า “น้อยกับดาจะช่วยกันประคองพี่นุชกลับไป”

“ไม่ต้องหรอก พักสักประเดี๋ยวก็กงหาย แต่ว่าแข่งด้วยไม่ไหวแล้ว” นุชนรงค์รีบพูด พยักหน้าให้อย่างใจดี “น้อยอยากไปต่อกีไปเถอะ พี่จะรอที่นี่”

“พวกเราจะทิ้งพี่นุชไต่ยังงี้ กลับก็ต้อกลับด้วยกัน”

“นั่นซี ดาเองก็เหนื่อยแล้ว กลับก็กลับ” นุดาพยักหน้าหันไปหาธีระ “นะธี พานุชกลับกันดีกว่า”

“ยังงี้ก็ได้อะ”

นุชนรงค์ออกจะรู้สึกขัดใจ นีพวกเขาไม่เข้าใจกันเลยหรือยังงี้ แต่เธอก็พูดอะไรไม่ได้.....

นินนาทกลับพูดยิ้มๆ ว่า “การแข่งขันยังไม่สิ้นสุดนะอะ เรายังไม่ได้ตัวคนชนะ”

คนอื่นๆ มองอย่างแปลกใจ ชายหนุ่มทำสีหน้ายืนยันความตั้งใจ

“แต่พี่นุชขาเจ็บ ไปต่อไม่ไหวแล้วนี่คะ”

“นุชบอกว่าไม่ได้เป็นอะไรมาก พักประเดี๋ยวก็กงหาย ใครเหนื่อยก็อยู่เป็นเพื่อนซีครับ” เขาพูดยิ้มๆ มองศรีวรงค์อย่างทำทนายแกล้งถามยั่วเย้า “น้อยเองก็เหนื่อยจนไปต่อไม่ไหวแล้วไซ้ใหม่ ถึงได้โมเมจะเลิกการแข่งขัน”

“โห... ไม่ใช่อ่างงั้นสักหน่อย” เธอตกหลุมพรางของอีกฝ่าย “คุณนินนาทต้องการจะแข่งต่อไซ้ใหม่”

“ไซ้ซี ก็ผมยังไม่อยากยอมแพ้เหมือนคนบางคนนี่” เขาแกล้งยั่วเด็กสาวโมโหปุ่ดๆ “งั้นธี... ดา...” เธอหันไปหาเพื่อน “ดูแลพี่นุชด้วยนะ น้อยจะชนะก่อนแล้วถึงจะกลับมา”

“พูดอย่างนี้จะได้กลับรื่อ...” อีกฝ่ายไม่เลิกยั่ว

ร่างบางๆ ลุกเดินนำออกไปทันที

ชายหนุ่มหันมายิ้มกับคนอื่นๆ ก่อนจะเดินตาม สายตาอีกสามคู่ที่มองตามบอกความรู้สึกต่างๆ กัน

ไม่มีใครปรีปากเลยสักคน.....